

ANNA

Când eram mică, marele mister pentru mine era nu cum se fac copiii, ci de ce. Înțelegeam mecanismul – fratele meu mai mare, Jesse, mă pusese la curent – cu toate că, la momentul acela, eram convinsă că și el înțelesese, cel puțin pe jumătate, greșit. Alți copii de vârsta mea erau ocupați să caute cuvintele „penis“ și „vagin“ în dicționarul din clasă, pe când profesoara era întoarsă cu spatele, dar eu eram preocupată de alte detalii. Bunăoară, de ce unele mame aveau numai un copil, pe când alte familii păreau să se înmulțească văzând cu ochii. Sau, cum noua colegă de la școală, Sedona, spunea oricui voia s-o asculte, că o cheama așa după locul în care părinții ei își petreceau vacanța în momentul în care au conceput-o („Bine că nu locuiau în orașul Jersey¹“, obișnuia să spună tata).

Acum, când am treisprezece ani, diferențierile astea sunt și mai complicate: tipa dintr-a opta care a renunțat la școală fiindcă „a dat de bucluc“, o vecină care a rămas însărcinată în speranța că soțul ei nu va mai divorța. Vă spun eu, dacă extraterestrii ar veni azi pe pământ și ar studia cu atenție motivele pentru care se nasc copiii, ar ajunge la concluzia că mulți oameni au copii din întâmplare sau pentru că au băut prea mult într-o anumită seară, sau pentru că nu se poate asigura contracepție în proporție de sută la sută, sau pentru o mie de alte motive ce nu sunt prea flatante.

---

¹ Jachetă

Pe de altă parte, eu m-am născut dintr-un motiv foarte clar. Nu sunt rezultatul unei sticle de vin ieftin, al unei nopți cu lună plină sau al vreunei patimi de moment. Eu m-am născut pentru că un specialist a luat ovulele mamei și sperma tatălui, creând o anumită combinație de material genetic prețios. De fapt, când Jesse mi-a spus cum sunt concepuți copiii, iar eu, complet neîncrezătoare, m-am hotărât să-i întreb pe părinții mei care este adevărul, am aflat mai mult decât m-am așteptat. M-au pus să mă așez și mi-au spus, bineînțeles, toate chestiile obișnuite – dar mi-au explicat și de ce au ales micul meu embrion, și nu altul: pentru că eu puteam să o salvez pe sora mea, Kate.

– Te-am iubit și mai mult din cauza asta, nu a uitat să precizeze mama, pentru că știam exact ce vom obține.

Asta m-a făcut totuși să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost sănătoasă Kate. Se prea poate ca eu să fi continuat să plutesc în cer sau pe altunde, așteptând să intru într-un trup ca să petrec câțva timp pe Pământ. Cu siguranță, nu aș fi făcut parte din această familie. Vezi, spre deosebire de restul lumii libere, eu nu am ajuns aici din întâmplare. Și dacă părinții voștri v-au avut dintr-un anumit motiv, atunci acel motiv ar fi bine să existe. Pentru că, dacă el dispărește, la fel dispăreți și voi.

Magazinele de amanet or fi ele pline de porcării, dar sunt și locul unde se înfiripă poveștile, dacă vrei să-ți spun părerea mea, nu că m-ai fi întrebat. Ce a putut face pe cineva să apeleze la un astfel de magazin? Cine a avut atât de mare nevoie de bani, încât să vândă un ursuleț de pluș fără un ochi? În timp ce merg spre teighea, mă întreb dacă o să se uite cineva la medalionul în formă de inimioară la care tocmai vreau să renunț și dacă își va pune aceleași întrebări.

Bărbatul de la casa de marcat are un nas în formă de gulie și ochii atât de înfundați în orbite, încât nu-mi pot imagina cum poate vedea suficient de bine încât să-și poată rezolva treburile.

– Dorești ceva? mă întreabă el.

Tot ce pot să fac este să nu-i întorc spatele și să merg înapoi spre ușă, prefăcându-mă că am intrat din greșală. Sigurul lucru care mă ține

pe loc este convingerea că nu sunt prima persoană care stă în fața acestei teighele ținând în mână unicul obiect din lume de care nu aș fi crezut vreodată că mă voi despărți.

– Am ceva de vânzare, îi spun.

– Trebuie să ghicesc ce este?

– Oh! Înghit în sec și scot medalionul din buzunarul blugilor. Inimioara cade pe sticla teighelei peste lanțul ei încolăcit. E aur de paisprezece carate, pledez eu. De-abia dacă l-am purtat de câteva ori.

Asta este o minciună; până în dimineața asta, nu l-am scos de la gât în șapte ani. Tata mi l-a dat când aveam șase ani, după transplantul de măduvă, spunând că cine îi face surorii ei un asemenea cadou important merită și ea unul. Văzându-l acolo, pe teighea, mi-am simțit gâtul gol și tremurând.

Patronul își pune o lupă la ochi și acesta pare acum de mărime aproape normală.

– Îți dau douăzeci.

– De dolari?

– Nu, pesos. Ce credeai?

– Valorează de cinci ori mai mult, îmi dau eu cu presupusul.

Patronul ridică din umeri.

– Nu eu am nevoie de bani.

Iau medalionul, resemnată să închei târgul, și se petrece lucrul cel mai straniu cu putință – mâna mea pur și simplu se închide brusc precum o menghină. Mă înroșesc la față încercând cu disperare să-mi descleștez degetele. Mi se pare că trece o oră până când medalionul acela se prelinge în palma larg întinsă a patronului. Privirea lui, mai binevoitoare acum, poposește pe fața mea.

– Spune-le că l-ai pierdut, îmi aruncă el, gratis, un sfat.

Dacă domnul Webster s-ar fi hotărât să pună cuvântul „anapoda” în dicționarul lui, „Anna Fitzgerald” ar fi fost cea mai bună definiție pe care ar fi putut să o dea. Exact în felul ăsta arăt eu: slăbănoagă ca o refugiată de război, fără nici un pic de piept, cu părul de culoarea vântului turbat, cu obrazii năpădiți de pistrui, care, dă-mi voie să-ți

spun, nu dispar dacă îi dai cu zeamă de lămâie sau cu cremă de bronzat și, din păcate, nici măcar dacă îi freci cu glaspapir. Nu. Se vede că Dumnezeu n-a fost în toane prea bune în ziua când m-am născut, căci a adăugat la înfățișarea asta a mea extraordinară cea mai măreață imagine – aceea a familiei în care am venit pe lume.

Părinții mei au încercat să dea vieții noastre un aspect normal, dar acesta este un termen relativ. Adevărul este că eu nu am fost niciodată realmente un copil. Ca să fiu cinstită, nici Kate și nici Jesse nu au fost. Cred că fratele meu s-ar fi putut să aibă momentele lui de fericiere în cei patru ani înainte ca boala lui Kate să fie diagnosticată, dar, de atunci, am fost întruna acaparați de grija de a ne feri de primejdii ca să apucăm să creștem mari. Știi cum cred copiii mici că sunt ca personajele din desenele animate – dacă o nicovală cade în capul lor, ele se pot ridica de pe trotuar și își continuă drumul? Ei bine, eu nu am putut nici măcar o dată să cred chestia asta. Cum aș fi putut, când noi rezervaserăm, practic, Morții un scaun la masa noastră?

Kate are leucemie promielocitică acută – LPA. De fapt, lucrurile nu stau exact așa – nu o are chiar în momentul ăsta, dar boala hibernază ca un urs în trupul ei, până când se va decide să năvălească iar. I-au pus diagnosticul când avea doi ani; acum are șaisprezece. Relaps molecular și granulocite și perfuzie – aceste cuvinte fac parte din vocabularul meu, chiar dacă nu le voi găsi niciodată în vreun test de la școală. Sunt un donator alogen – sora care se potrivește perfect. Când Kate are nevoie de leucocite sau de celule stem, sau de măduva spinării ca să-și facă organismul să creadă că este sănătos, eu sunt cea care i le pune la dispoziție. Aproape de fiecare dată când Kate merge la spital, zbor și eu acolo.

Nimic din toate astea nu înseamnă ceva, cu excepția faptului că tu nu trebuie să crezi ceea ce auzi despre mine și, mai puțin ca orice, ceea ce îți spun eu însămi.

Pe când urc scările, mama iese din camera ei purtând o altă rochie de bal.

– Ah, spune ea, întorcându-se cu spatele spre mine, exact fata de care aveam nevoie.

Eu îi trag fermoarul și o privesc cum se rotește. Mama ar putea fi frumoasă dacă ar fi parașutată în viața altcuiva. Are părul lung, închis la culoare și claviculele fine ale unei prințese, dar colțurile gurii ei sunt căzute, ca și cum ar înghiți vești amare. Nu are prea mult timp liber, deoarece programul este o chestie care se poate schimba cu totul dacă sora mea se zgârie sau îi curge sânge din nas, dar cheltuie ceea ce are la Bluefly, comandând rochii de seară ridicol de fastuoase pentru evenimente la care n-o să participe niciodată.

– Ce părere ai? mă întreabă.

Rochia are toate culorile apusului de soare și e făcută dintr-un material care foșnește când se mișcă. Fără bretele, este ceea ce ar purta o stea de cinema alunecând pe covorul roșu – nicidecum potrivit unei case din Upper Darby, Rhode Island. Mama își răsuțește părul într-un nod și-l ridică pe cap. Pe patul ei mai sunt trei rochii – una mulată și neagră, alta cu paiete strălucitoare, alta care pare imposibil de mică.

– Arăți...

„Obosită.“ Cuvântul mi se topește pe buze.

Mama încremenește brusc și mă întreb dacă nu cumva l-am pronunțat fără să vreau. Ridică o mână, făcându-mi semn să tac și ciulește ureche aspre ușa întredeschisă.

– Ai auzit?

– Ce să aud?

– Kate.

– N-am auzit nimic.

Dar nu mă crede pe cuvânt, fiindcă atunci când e vorba de Kate ea nu crede pe nimeni pe cuvânt. Urcă treptele și deschide ușa dormitorului nostru ca să o găsească pe sora mea isterizată în patul ei, ca și cum lumea s-ar năru din nou. Tata, cunoscător în ale astronomiei, a încercat să-mi explice găurile negre, cum sunt ele atât de dense încât absorb totul, chiar și lumina, exact în centrul lor. Momente ca acesta reprezintă același tip de vârtej: indiferent de ce anume te agăți, sfârșești prin a fi absorbit.

– Kate!

Mama se apleacă spre podea, cu rochia aia umflată ca un nor în jurul ei.

– Kate, iubire, ce te doare?

Kate strânge la piept o pernă, iar lacrimile continuă să-i curgă pe față. Părul ei deschis la culoare e lipit de chipul ei în șuvițe umede; respirația îi este sacadată. Stau nemișcată în ușa camerei mele, așteptând instrucțiunile: „Cheamă-l pe tata. Sună la Salvare. Cheamă-l pe doctorul Chance“. Mama merge până acolo încât o zgâlțâie pe Kate ca să obțină o explicație mai clară.

– Preston, hohotește ea. O părăsește de-adevăratelea pe Serena.

Atunci am observat televizorul. Pe ecran, un individ blond aruncă o privire ucigașă unei femei care plânge aproape la fel de tare ca sora mea și apoi trânteste ușa.

– Dar ce te doare? întrebă mama, convinsă că trebuie să existe un motiv mai serios.

– Oh, Doamne, spune Kate pufnind pe nas. Știi prin câte au trecut împreună Serena și Preston? Știi?

Gheara care-mi strângea stomacul se destinde, acum când știu că totul este în ordine. Normalitatea, în casa noastră, este ca o pătură prea scurtă – uneori te acoperă tocmai bine, alteori te lasă dezgolit și tremurând de frig; și lucrul cel mai neplăcut este că nu știi niciodată ce o să se întâmple. Stau pe marginea patului lui Kate. Deși am numai treisprezece ani, sunt mai înaltă decât ea și, de multe ori, oamenii își închipuie, în mod greșit, că eu sunt sora mai mare. La începutul acestei veri a fost înnebunită după Callahan, Wyatt și Liam, personajele principale masculine ale serialului. Acum presupun că nu are ochi decât pentru Preston.

– A mai fost și spaima cu răpirea, completez eu. De fapt, am urmărit firul poveștii; Kate mă pune să înregistrez filmul în timpul ședințelor ei de dializă.

– Și atunci când ea era să se mărite din greșeală cu fratele lui geamăn, adaugă Kate.

– Nu uitați când el a murit în accidentul de barcă. Timp de două luni, în orice caz. Mama se alătură conversației și îmi amintesc că și ea obișnuia să urmărească serialul ăsta, stând cu Kate în spital.

Kate pare să remarce pentru prima oară rochia mamei.

– Cu ce ești îmbrăcată?

– Oh, cu o chestie pe care am s-o trimit înapoi.

Stă în picioare în fața mea ca să-i desfac fermoarul. Această nevoie nestăvilită de a comanda îmbrăcăminte prin poștă ar fi, în cazul oricărei alte mame, un semn îngrijorător de boală psihică necesitând terapie; în ceea ce o privește pe mama, asta poate fi probabil considerată o variație sănătoasă. Mă întreb dacă îi place atât de mult să intre pentru un timp în pielea altcuiva sau e mai degrabă posibilitatea de a se dovedi capabilă să renunțe la ceva ce nu i se potrivește. Se uită stăruitor la Kate.

– Precis nu te doare nimic?

După ce pleacă mama, Kate pare că se face mai mică. Acesta e singurul mod în care pot să descriu starea ei – cât de repede se retrag culorile de pe chipul ei, cum dispare ea sub perne. Cu cât boala avansează, cu atât se topește mai mult, încât mă tem că într-o bună zi o să mă trezesc și n-o s-o mai pot vedea deloc.

– Dă-te la o parte, îmi ordonă Kate, acoperi ecranul!

Așa că mă duc să mă așez pe patul meu.

– Sunt numai reclame pentru episoadele viitoare.

– Ei bine, dacă mor la noapte, vreau să știu ce am pierdut.

Îmi așez pernele sub cap. Kate, ca de obicei, le-a schimbat între ele în așa fel încât ea le are pe cele moi pe care nu le simți sub cap ca pe niște bolovani. Se presupune că ea le merită, fiindcă e cu trei ani mai mare decât mine sau fiindcă e bolnavă, sau fiindcă luna este în Vărsător – există întotdeauna un motiv. Mă chiorăsc la televizor, dorindu-mi să pot trece și pe alte canale, știind că nu am nici o șansă.

– Preston parcă e făcut din plastic.

– Atunci de ce te-am auzit noaptea trecută șoptind numele lui în pernă?

– Taci din gură, spun.

– Tu să taci. Apoi Kate îmi zâmbește. Probabil că totuși este homosexual.

– Ce păcat, având în vedere că surorile Fitzgerald...

Tresărind, îmi întrerupe fraza la jumătate și eu mă reped spre ea.

– Kate?

Își freacă șalele.

– Nu-i nimic.

Doar rinichii ei.

– Vrei să o chem pe mama?

– Nu încă.

Se așază între paturile noastre, care se află exact la distanța potrivită ca să ne putem atinge una pe alta dacă ne dăm silința amândouă. Întind și eu mâna. Când eram mici făceam podul ăsta și încercam să vedem câte păpuși Barbie puteau să treacă pe el.

În ultima vreme am avut coșmaruri, în care eram tăiată în atât de multe bucăți, încât nu mai rămâneau destule ca să mă recompună la loc.

Tata spune că focul se stinge de la sine dacă nu deschizi fereastra ca să-l întetești. Presupun că asta fac eu, dacă stai să te gândești; dar tot tata spune că atunci când flăcările ți-au ajuns la călcâie trebuie să spargi un zid sau două dacă vrei să scapi. Așa că, atunci când Kate adoarme din cauza medicamentelor, eu iau mapa de piele pe care o țin între saltea și somieră și mă încui singură în baie. Știu că sora mea și-a băgat nasul – am împletit o ață roșie între dinții fermoarului ca să aflu cine prăduiește printre lucrurile mele fără permisiunea mea, dar, chiar dacă firul este rupt, înăutru nu lipsește nimic. Dau drumul să curgă apa în cadă așa încât să pară că stau acolo cu un motiv anume și mă așez pe jos ca să număr.

Dacă adaugi și cei douăzeci de dolari de la magazinul de amanet, am 136,87 de dolari. N-o să fie destul, dar trebuie să existe și o altă soluție. Jesse nu avea 2 900 de dolari când și-a cumpărat Jeep-ul lui hodorogit, iar banca i-a dat un fel de împrumut. Desigur, a trebuit ca și părinții mei să semneze actele și nu cred că vor dori să facă asta și pentru mine, date fiind împrejurările. Număr banii a doua oară, ca nu cumva bancnotele să se fi înmulțit în mod miraculos între timp, dar matematica este matematică și totalul rămâne același. Și atunci am citit tăieturile din ziar.

Campbell Alexander. E un nume stupid, după părerea mea. Sună ca denumirea unei băuturi alcoolice care costă prea mult sau ca numele unei firme de brokeraj. Dar nu poți nega performanțele omului.

Ca să ajungi în camera fratelui meu trebuie, de fapt, să ieși din casă, ceea ce lui îi convine de minune. Când a împlinit șaisprezece ani, Jesse s-a mutat în podul de deasupra garajului – un aranjament foarte bun, dat fiind că fratele meu nu voia ca părinții mei să vadă ce face el, iar părinții mei nu prea voiau nici ei să vadă. Accesul spre camera lui este blocat de patru anvelope pentru zăpadă, un mic zid de cutii de carton și un birou de stejar răsturnat. Uneori cred că Jesse a pus obstacolele astea el însuși, ca să ajungem cât mai greu până la el.

Mă cațăr peste toate troacele și urc scările, care vibrează din cauza decibelilor de la muzica lui Jesse. Durează aproape cinci minute bune până când aude bătăile mele în ușă.

– Ce e? se răstește el, deschizând puțin ușa.

– Pot să intru?

Se gândește bine, apoi face un pas îndărăt și mă lasă să intru. Camera este o mare de rufe murdare, reviste și casolete în care fusese ambalată mâncarea adusă de la restaurantul chinezesc; miroase precum un bocanc de hochei transpirat. Singurul colțișor ordonat este raftul unde Jesse își ține colecția lui specială – mascota de argint a unui Jaguar, simbolul unui Mercedes, calul de la un Mustang – ornamente pentru capotă despre care îmi spune că le-a găsit întâmplător, deși nu sunt atât de proastă ca să-l cred.

Să nu mă înțelegi greșit – nu că părinților mei nu le-ar păsa de Jesse sau de încurcăturile în care ar putea intra el, dar, pur și simplu, nu prea au timp de asta, fiindcă este o problemă oarecum secundară în ierarhia preocupărilor familiei noastre.

Jesse mă ignoră, întorcându-se la treburile lui. Atenția mea este atrasă de o cratiță electrică de făcut friptură – care dispăruse din bucătărie în urmă cu câteva luni – și care stă acum pe televizorul lui Jesse, cu un tub de cupru spiralat ieșind afară din capac, coborând apoi printr-o sticlă de plastic pentru lapte umplută cu gheață și sfârșind într-un borcan de sticlă cu ghivent. O fi Jesse la limita legalității,